

JÉG ÉS MŰJÉG.

Észrevétlenül, csöndben tüntek el Budapest utcáiról a Korcsolyázó-Egylet pajzsocskái, amelyekről pár év előtt még aggódva lesték a pályabértek, hogy lesz-e jég vagy nem lesz? Ebben a kérdésben a Reaumur és Celsius cég volt a döntő szó, de jött a műjég s „a probléma megszűnt probléma lenni”. Műjég mindig van. A „Mű” (ahogy Pesten nevezik), függetlenítette magát Reaumur és Celsius urak szeszélyeitől. Nagykoru lett és fűtől a hőmérőre.

Hát hiszen szép a technika folytonos haladása, de az egyszerű, szimpla jég azért sokunknak hiányzik. Mindenekelőtt kitűnő társalgási téma volt. A jó öreg jégpálya idejében három beszélgetés közül legalább kettő így zajlott le:

— Mit gondol, lesz jég holnap?

— Ó, Istenkém, bár csak jó hideg lenne éjszaka!

— Remek jégdresszem van és még egyszer sem vehettem magamra.

— Mit mond a mai időjóslat?

— En arra semmit sem adok.

Sokkal biztosabb a Mari néni füle. Ha az bizsereg, akkor biztosan fagy lesz éjszaka.

Százan és százan érdeklődtek gyöngéden a Mari nénik hogyléte iránt, akiknek a fülét vagy esetleg az orrát valamikor megharapta a tél. És vigan zajlottak a fenti mintára ismétlődő beszélgetések... ez volt az igazi „jég”-zajlás. De a műjég körül nincs zajlás. Arról nem lehet beszélgetni. Legföljebb ennyit:

— Kijössz a műre?

— Ki.

Vagy:

— Nem mehetek...

segítke a papának a hitelezőkkel egyezkedni.

Igy azután kénytelenek vagyunk a rossz viszonyokról és az általános pangásról beszélgetni, amibe csak az visz némi változatosságot, hogy néha az adópolitikáról teszünk egy-egy őszinte megjegyzést. Milyen üdítő

volna eközben egy kis friss jégbeszélgetés. De hát nem lehet. A műjég befagyasztotta ezt a kedves témát. Szomorú dolog.

No, azért a műjégen sem kevésbé vidám az élet, mint a régi, hamisítatlan jégen. Vagy ha nem, akkor annak igazán nem a műjég az oka. Tagadhatatlan, hogy megváltoztak körülöttünk az idők. Sok minden másképpen van már, mint régen. De tudja Isten, a korcsolyázók egészen jól meg tudnak felekedni erről. Bűvös

holmi az a kis acéljóság. Minden baj lehull rólunk, ha ott feszeng a talpunk alatt. Abban a pillanatban már csak egy dolog fontos és érdekes: tudunk-e még körözni, nyolcasozni, tanúozni? Nem is szólva a kadétugrásról, a harminc év előtti gimnázisták ambíciójának eme csimboraszójáról.

Persze, ha az embert megcsípi az elmelkedő hajlandóság bogara, lehet tündögni a műjégen, mint szlabolumon. Hogy egymásután tündezik az életünkben minden valódi szépség és izgalom, mint ahogy a jég helyét is elfoglalta a műjég. No, de ez ostobaság. Tündödjön a ló a Millenniumi Emlék-mű tetején, elég nagy fejet csinált neki Zala mester. Az, akinek korcsolya van a talpa

alatt, sohse tündödjön, hanem vegyen egy jó svungot...

A Széchenyi-híd potyaközönségére is átszármazik a korcsolyázók friss vidámsága. Nevető arcok kibicelnek az akaratlan bukfenckekhez, mosolysugaras szemek kísérik a totyogva botladozó, apró korcsolyabajnokokéskák első csusszanásait. A híd egész szívvvel osztozik a lentiek szórakozásában.

Nevezetes jószokása a műjégnek, hogy nem olyan hideg, mint a valódi. Bátran lecsúcsulhatnak rája. Itt-ott egész kis társaságok alakulnak, főként gyerekek, persze. Mutogatják a korcsolyát, ki jobb, modernebb? Mert ezt nagyon értik. Majdnem úgy, mint az autómárkákat.

Más kérdés, hogy egyébként összemérheti-e magát a műjég az igazi-val? A jégnek volt tükré, ami csillogott és háta, amin megélt az élelmes ember. Azonkívül aszalmi is lehetett, amit főként a Rókusban gyakoroltak a pesti szólásmondás tanúsága szerint. E nevezetes sokoldalúsággal szemben a műjég bizony nem igen kérkedhetik. Szerényen beéri azzal, hogy korcsolyázni lehet rajta, ha Reaumur és Celsius a fejük tetejére állnak is. És ez is valami.

